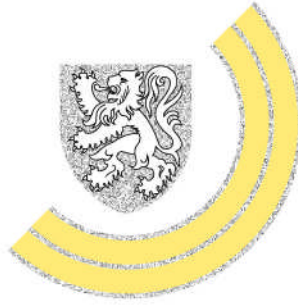

C273 – OND29

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

6 juni 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de beperkingen van de stage binnen de opleiding diergeneeskunde	1
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over GON-ondersteuning voor leerlingen met autismspectrumstoornissen	
Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opvang van kinderen met autisme in de scholen	2
Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het inclusief onderwijs	8

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de beperkingen van de stage binnen de opleiding diergeneeskunde

De voorzitter: Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 27 april hadden we het in deze commissie al over het grote aantal afgestudeerde dierenartsen. Dat gebeurde naar aanleiding van een vraag van de heer Van Dijck, waarbij zich een vrij geanimeerde discussie ontspan.

Mijnheer de minister, ik bleef toen met nog één vraag zitten, die op het einde van de discussie wel ter sprake kwam, maar waarop geen antwoord is gekomen. Het gaat over de zwakke uitwerking van de stage binnen de opleiding voor dierenartsen.

Uit de enquête van de Universiteit Gent blijkt dat de stage onderbenut wordt. Dat wil enerzijds zeggen dat er kwaliteitsverlies is, maar anderzijds betekent dat ook dat men beperkt is in de beroepskeuzemogelijkheden. Men is beperkt tot die zaken waarmee men kennis heeft gemaakt en die werden getoetst, wat de waaier van mogelijkheden na het afstuderen beperkt.

Het probleem is dat er te weinig stageplaatsen zijn – dat is een gekend probleem – en dat de bestaande stageplaatsen niet echt goed worden omkaderd. Tijdens een stage voor dierenarts moet men in contact komen met dieren. Het is niet de bedoeling dat men een deel van de administratieve rompslomp van de dierenarts waar men stage doet, overneemt. Dat is een kwantitatieve en een kwalitatieve beperking, die uiteraard verregaande gevolgen heeft.

Mijnheer de minister, gaat u akkoord met de stelling die vanuit allerlei hoeken wordt geponeerd, dat de stagecomponent van de opleiding onvoldoende is? Deelt u de analyse dat dit een beperkende invloed heeft op het latere beroepsleven? Hebt u mogelijkheden om, zoals in andere sectoren, de knelpunten bij de stage weg te werken? Hebt u hierover al overleg gepleegd met de opleidingsinstellingen? Zo ja, wat is daarvan het resultaat? Of zit het overleg nog in een embryonaal stadium?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Morel, uw vraag om uitleg verbaast mij eigenlijk wel een beetje. In de commissievergadering van 27 april 2006 hebben we het uitvoerig over de opleiding diergeneeskunde gehad. Ik heb toen laten weten dat ik de beide faculteiten om een uitgebreide reactie zou vragen op de verschillende punten die in de commissie aan bod zijn gekomen. U zei toen zelf: 'Wat de stages betreft, veronderstel ik dat we meer zullen vernemen uit het antwoord op de brief die u aan de faculteiten zult richten.'

Mevrouw Morel, met deze vraag om uitleg loopt u niet alleen op de zaken en uw eigen veronderstellingen vooruit, maar herneemt u ook maar één van de punten die we eind april besproken hebben. We kunnen hier in de commissie uiteraard wekelijks een stukje diergeneeskunde aansnijden en de discussie dan nog eens helemaal overdoen als de reactie van de decanen binnen is, maar ik durf te betwijfelen of dat de aangewezen werkwijze is.

Ook decaan de Kruif van de Gentse faculteit Diergeneeskunde was enigszins verbaasd door uw vraag. In een eerste reactie liet hij verstaan dat er volgens hem helemaal geen problemen zijn met de stage. Hij meende dat er misschien verwarring bestaat met de situatie aan de Universiteit van Luik, waar de stage wel een groot probleem is. Het grote aantal studenten in Luik, voor vier vijfden Franse studenten trouwens, is inderdaad dermate hoog dat er niet genoeg stageplaatsen beschikbaar zijn. Maar dat is dus niet het geval in Gent.

Hoewel ik graag de uitgebreide reactie van de twee faculteiten zou afwachten, ben ik toch geneigd het standpunt van de Gentse decaan bij te treden. Want, toeval of niet, de Vlaamse opleiding diergeneeskunde is de eerste Vlaamse opleiding die geaccrediteerd is door de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie. De NVAO kon daarvoor steunen op de internationale accreditatie van de European Association of Establishments for Veterinary Education, afgekort EAEVE. Dat ook de stages een belangrijk aspect vormen in het onderzoek van deze internationale vereniging, mag blijken uit het feit dat de universiteit van Luik onder andere op grond van de stageplaatsenproblematiek de accreditatie niet heeft gekregen.

Ik heb mijn administratie het evaluatierapport van de EAEVE nog eens grondig laten nalezen. Mevrouw Morel, het is mogelijk dat uw vragen over stages te maken hebben met de verwijzing in het rapport naar de

onevenwichtige verdeling van de fysieke ruimte voor klinisch werk tussen de behandeling van grote dieren en huisdieren. Volgens het rapport beschikt het gebouw over voldoende capaciteit en kan de situatie worden verbeterd door een herverdeling van de ruimte. Maar ik weet niet of u daarop doelt.

Mevrouw Morel, ik heb uw vragen dus ook overgemaakt aan de beide faculteiten diergeneeskunde, met het verzoek ze zeker op te nemen in hun antwoord op mijn brief. Zodra dat antwoord binnen is, breng ik daarover verslag uit in de commissie.

De voorzitter: Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mijnheer de minister, bij het opstellen van deze vraag om uitleg heb ik uiteraard ook het verslag van de vergadering van 27 april bij de hand genomen. Ik heb toen als enige even de stage aangekaart. Aangezien ik toen niet echt een antwoord heb gekregen, heb ik zelf gesuggereerd dat we moeten afwachten wat uit het onderzoek komt.

Ik wil het punt wel onder de aandacht houden, want ik vind het een beetje gemakkelijk dat u zegt dat er volgens de Universiteit Gent geen probleem is. Ik had niet anders verwacht. Het zou raar zijn indien een universiteit zelf zou zeggen dat ze niet goed scoort op het vlak van stage. Ik heb nog nooit gehoord dat een instelling haar eigen opleiding aanvalt.

Mijnheer de minister, ik heb me gebaseerd op een aantal artikels in de pers, waarin dierenartsen zelf aan de alarmbel trekken. Zij zeggen dat dierenartsen wel een diploma krijgen, maar dat ze soms twee linkerhanden hebben.

Ik vind dat u zich er te gemakkelijk vanaf maakt door de vraag over te maken aan de opleidingscentra. Zij zullen er uiteraard op de geschetste manier op antwoorden. We moeten de zaak dus ruimer bekijken.

Mijnheer de minister, ik heb zeker niet Gent alleen geïsoleerd. Ik stel een algemene vraag, want mensen op de arbeidsmarkt laten een heel ander geluid horen.

Ik las vandaag in De Standaard dat u in het kader van het convenant met de sector van de elektriciens 60 plaatsen voor werkend leren hebt opgestart. Dat kunnen we alleen maar toejuichen. Mijnheer de minister, ik wil graag een antwoord op mijn vraag of het mogelijk is om ook op universitair niveau een convenant af te sluiten met de sectoren en de opleidingen. U zegt dat voor 22 van de 25 bedrijfstakken sectorconvenants werden gesloten. Kunnen we dat succesverhaal ook projecteren op

sectoren als diergeneeskunde? Dat is een open vraag, die misschien de moeite waard is om over na te denken.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Morel, ik vind het een beetje voorbarig om daarop in te gaan. Natuurlijk is een georganiseerde samenwerking tussen een afnemende sector en een opleiding, ook op hoger onderwijsniveau, een nuttig denkspoor. Ik stel toch voor om eerst te kijken wat onze Gentse mensen daar objectief over zeggen.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Is daar een tijdsplan voor?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb de vraag verstuurd op 15 mei. Ik heb gewacht tot ik de Handelingen kon meesturen, zodat de faculteiten kunnen lezen wat hier werd gezegd. Mijn brief bevat het verzoek om uiterlijk eind juni een reactie te krijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over GON-ondersteuning voor leerlingen met autismespectrumstoornissen

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opvang van kinderen met autisme in de scholen

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag stond vorige week al op de agenda van de commissie, met de bedoeling om echt duidelijkheid te vragen over een probleem dat ik vorig jaar al aan bod bracht in deze commissie, namelijk de GON-ondersteuning voor leerlingen met autismespectrumstoornissen.

Mijnheer de minister, vorig jaar was u heel voorzichtig in uw antwoord. U wees er toen op dat de autiprojecten pas op het einde van dit schooljaar zouden aflopen. Het was volgens u dus raadzaam om de evaluatie van de projecten af te wachten, omdat vorig jaar nog een ver-

diepingsfase zou volgen en de conclusies ook daarop gebaseerd moeten kunnen worden.

Het is dus interessant om de vraag aan het einde van dit schooljaar opnieuw te stellen, want de evaluatie van de autiprojecten zou achter de rug moeten zijn. We moeten dus de nodige conclusies kunnen trekken over de mogelijkheden voor de volgende schooljaren. Het is belangrijk om de onduidelijkheid voor het onderwijsveld en de CLB's zo snel mogelijk weg te werken.

Mijnheer de minister, de voorbije week hebt u een persmededeling verspreid, waardoor een aantal mogelijke denksporen voor de toekomst duidelijk werden. Wat is de stand van zaken en welke conclusies werden getrokken uit de evaluatie van de autiprojecten? Vorig jaar gaf u in uw antwoord aan dat u nog niet duidelijk kon stellen of de autiprojecten zouden worden voortgezet of uitgebreid naar nieuwe scholen. Het project wou de competenties van leerkrachten ontwikkelen, zowel binnen het gewoon als het buitengewoon onderwijs. Het zou interessant kunnen zijn om de projecten uit te breiden naar nieuwe regio's en scholen, om de competenties van leerkrachten te ontwikkelen om te werken met leerlingen met een autismespectrumstoornis.

Mijnheer de minister, wat zijn de conclusies? Op basis van de cijfers in de begroting kunnen we vaststellen dat het niet de bedoeling is de projecten uit te breiden. Wat stelt u voor de volgende jaren voorop voor de autiprojecten?

Welke keuzes worden gemaakt voor de GON-ondersteuning? Vorig jaar, tijdens de bespreking in de commissie, haalde de heer Van den Heuvel drie denksporen aan voor de GON-ondersteuning in de toekomst. Vorige week hebben we kunnen vaststellen dat een duidelijke keuze werd gemaakt. Leerlingen met een autismespectrumstoornis kunnen gedurende twee jaar twee uur GON-ondersteuning krijgen. Mijnheer de minister, er is dus een duidelijke keuze gemaakt, waarbij u probeert tegemoet te komen aan de problemen op het veld.

U stelt voor dat vanaf 1 september 2006 voor leerlingen met autisme wordt afgestapt van het onderscheid tussen een matige en een ernstige vorm van autismespectrumstoornissen. Voor nieuwe aanvragen geldt de basisondersteuning van twee uur gedurende twee jaar per onderwijsniveau. Wat met eerdere toekenningen die hoger zijn dan twee uur gedurende twee jaar? Is daarvoor een herziening mogelijk of niet? Leerlingen die de voorbije jaren een hogere toekenning hebben gekregen, kunnen ook voor de volgende jaren genieten van een vrij hoge ondersteuning op individueel vlak, maar in bepaalde gevallen is het misschien interessant om dat te herbekijken.

In de beslissing wordt een extra budget van 2,6 miljoen

euro uitgetrokken dat niet per leerling zal worden ingezet, maar wel aan de netten zal worden toegewezen. Het is positief dat er meer flexibiliteit komt om middelen in te zetten voor leerlingen want de vorige systemen waren vrij strak en dat maakte het moeilijk om echt tegemoet te komen aan de noden van leerlingen. Mijnheer de minister, zullen de bijkomende middelen worden toegekend aan de netten of aan de scholen?

Het verbaast me dat in het voorstel het overleg tussen school, CLB's en ouders niet onmiddellijk een plaats krijgt. Ik vrees dan ook dat er grote ongerustheid bij de ouders zal ontstaan die geen garantie in het nieuwe voorstel zien dat de middelen echt zullen dienen voor de individuele ondersteuning van het kind. De bijkomende middelen kunnen ook worden ingezet voor expertiseontwikkeling, individuele ondersteuning voor de leerling, een versterking van de klas en de uitbouw van infrastructuur. Het blijft onduidelijk waarvoor de bijkomende middelen zullen worden gebruikt.

Momenteel maken de CLB's het dossier op en doen ze de toekenning van het aantal uren ondersteuning. Voor de toekomst is in een basis voorzien van twee uren gedurende twee jaar. Indien er extra ondersteuning nodig is, veronderstelt dit dan dat het CLB een nieuw dossier moet opmaken? Ook op dat vlak blijft er onduidelijkheid.

In de beslissing staat dat in de toekomst naast een GON-attest ook een kinderpsychiater of een Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen moet worden betrokken bij de toekenning van het aantal uren. Is dat sowieso voor elke leerling een vereiste? Waarom wordt daarvoor geopteerd? Is vastgesteld dat CLB's niet over de nodige competenties beschikken om zelf een attest af te leveren? Als dit voor elke leerling moet gebeuren, brengt dat extra uitgaven mee voor ofwel het CLB ofwel de ouders. Wie wordt verondersteld die extra kosten te dragen? Wat gebeurt er als ouders weigeren om bijkomend onderzoek te laten verrichten?

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik zal proberen om niet te veel in herhaling te vallen. Mijn vraag gaat ook over het probleem van opvang van kinderen met autismespectrumstoornissen in het onderwijs. Ik heb me gebaseerd op een doctoraatstudie die onlangs is verschenen waarin wordt aangetoond dat het aantal personen met autisme toeneemt. Dit is wellicht te wijten aan een betere diagnose dan vroeger: het is niet noodzakelijk zo dat er nu meer kinderen met autisme zijn.

Die toename heeft gevolgen voor scholen en welzijns-

voorzieningen. Via de pers hebben we recent nog vernomen dat ouders met kinderen met autisme het bijzonder moeilijk hebben om een geschikte school te vinden, niet alleen in het gewoon maar ook in het buitengewoon onderwijs. Denk maar aan de toestand in Gentbrugge waar ouders tot vijf nachten lang hebben gekampeerd om hun kind toch maar in die school ingeschreven te krijgen. Ook vanmorgen nog stond een artikel in de krant over deze problematiek.

Uit de studie blijkt ook dat niet zo heel veel scholen voorzien in een specifieke autiwerking. Dit heeft wellicht te maken met een tekort aan middelen en personen. Een deel van de scholen zou middelen halen uit andere werkmiddelen, wat natuurlijk ook nadelig is. De te strakke indeling in types voor het buitengewoon onderwijs speelt ook een belemmerende rol. Het is algemeen geweten dat kinderen met autisme niet specifiek in één enkel type passen. Ik heb onlangs nog een mama aan de telefoon gehad wier kind met autisme niet paste binnen de specifieke autiwerking van de school. De school was bereid om het kind gelijk welk type toe te kennen op voorwaarde dat de ouders zelf een andere school zouden zoeken.

Ondertussen bestaat het pilootproject Autisme waarover ook mevrouw Helsen vragen heeft gesteld. Ik wil me daarbij aansluiten. We hebben ook de nota Leerzorg waarin een luikje wordt gewijd aan kinderen met autisme die in cluster 4 zouden worden ondergebracht, zowel op niveau 2 als 3. Dat is echter allemaal nog onduidelijk en roept vragen op bij zowel ouders als scholen. Dan is er nog het voorstel om 2,6 miljoen euro extra vrij te maken om kinderen te begeleiden in het gewoon onderwijs. Ook op dat vlak blijven ouders met heel wat vragen zitten.

Mijnheer de minister, kunt u de stelling bijtreden dat scholen kampen met aangroeiende wachtlijsten? Hebt u enig idee hoeveel kinderen op dergelijke wachtlijsten staan? Hebt u ook weet van situaties waarbij een kind wordt ondergebracht in een bepaald type naargelang de school waar het heengaat? Is het voorbeeld dat ik aanhaalde een uitzondering? Kunt u de stelling bijtreden dat scholen hun middelen voor autiwerking uit andere werkmiddelen moeten halen? Zo ja, hoe zult u daaraan remediëren? Zult u de evaluatie van het pilootproject Autisme die werd aangekondigd voor deze periode, meenemen bij de uitwerking van het leerzorgkader? U hebt zaterdag gezegd dat dat leerzorgkader al wat is bijgestuurd. Zal er grote aandacht worden besteed aan de groeiende vraag naar specifiek onderwijs voor kinderen met autisme? Hoe zult u de maatregelen die nu reeds gelden voor het pilootproject Autisme verder uitwerken in dat leerzorgkader?

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, in een vorig leven was ik verantwoordelijk voor twee leefgroepen waarin kinderen met autisme werden opgevangen. Een van de eerste leefgroepen die we in Vlaanderen kenden, was die voor volwassenen met autisme. Ik wil daar een anekdote bij vertellen. Op een beurs werd die leefgroep voorgesteld en kregen we de vraag van ouders met een kleuter of we die al konden inschrijven voor als hij volwassen zou zijn. Dat was wel in de periode voor 1995. Daarmee wil ik aantonen hoe groot de vraag voor specifieke opvang van kinderen en volwassenen met zware vormen van autisme was en is. De Vlaamse Raad heeft in die periode ook een resolutie goedgekeurd waarin werd gevraagd om in meer opvang te voorzien voor personen met autisme binnen het onderwijs. De vragen van toen blijven nog steeds voor een groot stuk overeind.

Het aantal etiketten dat wordt uitgedeeld aan kinderen met autisme is vergelijkbaar met wat in de jaren negentig gebeurde met kinderen met ADHD en dergelijke. Tegenwoordig wordt veel sneller het etiket 'autisme' uitgedeeld en dat is op zich een goede zaak omdat er dan gerichter kan worden begeleid. Het is belangrijk dat er een antwoord komt op de noden die er bestaan. Mijn vraag om uitleg die straks aan bod komt, gaat in dezelfde richting.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, ik begin met de evaluatie door de stuurgroep van de autiprojecten. Momenteel loopt er een interne evaluatie waarbij vanuit de projecten en op basis van een gezamenlijk afgesproken korte vragenlijst, de scholen worden bevraagd die deelgenomen hebben aan de verdiepingsmodules. Het is de bedoeling om een uitspraak te doen over de mate waarin de strategische en operationele doelstellingen van het project zijn gerealiseerd. In concreto willen we met de evaluatie een uitspraak doen over de mate waarin de scholen de gehanteerde methodiek van introductie, sensibilisering en verdieping als zinvol hebben ervaren, hoe ze het inhoudelijke aanbod beoordelen en welke effecten de professionaliseringsinspanningen hebben opgeleverd. Begin juni zal er een eerste terugkoppeling zijn van de stand van zaken van de bevraging op de stuurgroep. Tegen het najaar willen we dan kunnen besluiten met een eindverslag.

Ik wil nog eens terugkomen op wat ik hier op 9 juni 2005 heb gezegd, namelijk dat we tegen september 2006 een oplossing zouden zoeken voor het oneigenlijk gebruik van attestering waarbij iemand met autisme als type 7-kind wordt omschreven en waarbij een onder-

scheid wordt gemaakt tussen matig en ernstig autisme. Bij type 7-kinderen met een gehoorstoornis wordt een test met decibels gedaan waaruit duidelijk blijkt of het kind onder dit type valt. Er is echter geen enkele grond om een onderscheid te maken tussen matig en ernstig autisme op basis van wat moet gebeuren in het kader van een attestering type 7, en dat is een ernstig probleem.

De centrumnetten en meer bepaald de CLB's hanteren ook verschillende praktijken terzake. Er zijn CLB's die gemakkelijker iets als ernstig omschrijven en het kind vier uur voor de hele schoolloopbaan voorschrijven, terwijl andere ernstig niet van toepassing vinden bij kinderen met autisme en het alleen bij gehoorstoornissen gebruiken. Het feit dat er zulke verschillen bestaan in de praktijk, heeft me mee geïnspireerd om een oplossing te zoeken waarbij ik de onderwijsnetten responsabiliseer om met een pakket aan middelen zelf keuzes te maken. Ik kom daar straks op terug.

Sinds ik heb gezegd dat ik tegen september 2006 een oplossing zou zoeken, is er nog heel wat water naar de zee gevloeid. We hebben ondertussen de discussienota Leerzorgkader bekendgemaakt waarover we een discussie aan het organiseren zijn. Zaterdag heb ik in Leuven naar aanleiding van 25 jaar ziekenhuisschool aangestipt dat we volop in een proces van overleg en bijsturing zitten. Ik heb een drietal elementen gegeven waarvoor we bijsturen, maar er zullen er nog zijn. Eigenlijk komen onze voorstellen inzake autisme tussen twee fasen, meer bepaald tussen een fase waarin we bestaande problemen vaststellen en een fase waarin we definitieve oplossingen kiezen in het kader van leerzorg.

Wat ik heb uitgewerkt als een oplossing die zou moeten ingaan vanaf 1 september heeft een tijdelijk karakter, maar in zekere zin is het een vooruitblik op wat we misschien meer zullen moeten doen als we het leerzorgkader systematisch omzetten in beleid. Ik bedoel daarmee het responsabiliseren van het onderwijsveld zelf bij de wijze waarop bepaalde bijkomende middelen worden ingezet.

In tegenstelling met het beeld dat vandaag in De Standaard wordt geschetst door ouders die zich zorgen maken – en ik begrijp die houding –, is het niet zo dat we hebben gezegd dat er voor een kind met autisme maar twee uur per week beschikbaar zijn gedurende twee jaar. We hebben wel gezegd dat het onderscheid tussen matig en ernstig niet van toepassing is. Attesteren als ernstige autismspectrumstoornis heeft geen betekenis, maar we laten de scholen vrij om voor een bepaald kind twee uur of meer GON-begeleiding te geven, gedurende twee jaar of langer. Men zal zelf kunnen beslissen wat men wenst te doen voor autisme. We creëren een enveloppe, waar-

van de budgettaire vertaling 2,6 miljoen euro is, die vrij kan worden ingezet voor bijkomende ondersteuning van leerlingen die bijkomend geattesteerd worden als autistisch.

We gaan het verleden niet corrigeren. Het is niet mijn bedoeling om de mensen die als ernstig autistisch werden geattesteerd eruit te halen en de ondersteuning aan te passen. Het gaat om een aanvullende enveloppe, waarbij we de scholen van het buitengewoon en gewoon onderwijs en de betrokken CLB's de vrijheid geven om de uren te verdelen zoals ze willen. In essentie gaat het om individuele ondersteuning, maar voor de manier waarop dat moet gebeuren, creëren we de nodige vrijheid.

Mevrouw Helsen, wat mij betreft moeten de scholen met de ouders en het CLB overleggen, om in te schatten wat het probleem is. De netten kunnen een eigen beleid ontwikkelen en volgens een welbepaalde aanpak de enveloppe verdelen over die leerlingen die geattesteerd worden, op basis van een analyse door het CLB en overleg met de ouders en de scholen.

Voor alle kinderen die bijkomend geattesteerd worden als autistisch willen we een attest van een kinderpsychiater of een Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen vragen, want we denken dat het geen enkele zin heeft om dergelijke kinderen naar een neus-, keel- en oogarts te sturen. We zijn van oordeel dat men hier een andere specialist moet raadplegen. Het gaat dus niet over het bijkomend introduceren van specialisten. Ik heb daar geen financiële ondersteuning voor klaarliggen. Als we dat vragen, kan dat voor ouders inderdaad een kost betekenen, maar ik denk dat het absoluut noodzakelijk is om dat te doen.

We twijfelen niet aan de oprechtheid of bekwaamheid van de CLB's inzake hun eigen missie, maar ook als het gaat over gehoorstoornissen moet het kind worden getest door een neus-, keel- en oogarts. Hij moet vaststellen of de aandoening matig of ernstig is. Het is een soort bewaking van het proces die volgens mij nodig is. Veel CLB's verwijzen in dit soort omstandigheden al regelmatig door naar een kinderpsychiater of een Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen en vragen dus bijkomende specialistische hulp.

Mevrouw Helsen, ik was een beetje verrast toen u zei dat we ook infrastructurele kosten zouden financieren.

Ik wil, met goedvinden van het parlement, proberen om in Onderwijsdecreet XVI een bepaling in te schuiven, waarbij we het mogelijk maken om de 2,6 miljoen euro ter beschikking te stellen in uren. Als we dat niet doen, moeten we werken met geld. Dat kan, want we

kunnen een subsidiebesluit maken, maar het heeft als nadeel dat de scholen voor buitengewoon onderwijs alleen maar contractuelen op pad kunnen sturen voor de bijkomende leerlingen met autisme, want er zijn dan geen organieke uren mogelijk. Ik wil via Onderwijsdecreet XVI een regeling zoeken waarbij de netten de verantwoordelijkheid krijgen om de enveloppe te verdelen, maar in de vorm van uren. Daarover moeten we nog verder overleggen en dat zal ook hier gebeuren.

Mevrouw Michiels, ik kan wel bevestigen dat verhalen over wachtlijsten ook mij bereiken, maar er is wel iets vreemd met die verhalen.

Het fenomeen van wachtlijsten heeft in essentie te maken met toelatingsvoorwaarden en inschrijvingsrecht. Sinds 1 januari 2003 kennen we in het gehele leerplichtonderwijs een principieel inschrijvingsrecht. In het buitengewoon basisonderwijs kunnen kinderen die aan de toelatingsvoorwaarden voldoen, alleen geweigerd worden omwille van materiële veiligheidsproblemen of omdat de betrokken leerling het vorige of het daaraan voorafgaande schooljaar via een tuchtsanctie uit de school werd verwijderd.

Kinderen die aan de toelatingsvoorwaarden voldoen, kunnen bij een inschrijving niet worden geweigerd en op een wachtlijst geplaatst. Indien er voor een kind een inschrijvingsverslag is dat hem bijvoorbeeld oriënteert naar het type 7, moet elke type 7-school hem inschrijven en opvangen, tenzij de school volzet is of er een uitsluiting is geweest. Dan stellen we eigenlijk een weigering vast.

Het is belangrijk te stellen dat het volzet zijn geldt voor de gehele school, met een mogelijke opsplitsing tussen kleuter- en lager onderwijs enerzijds en per type anderzijds, en niet voor een specifiek aanbod binnen de school zoals een autiwerking of een werking rond zeer ernstige of meervoudige handicaps.

Indien een kind op een wachtlijst geplaatst wordt, wordt het de facto geweigerd en moet de school dat schriftelijk melden aan de ouders en, al dan niet via het Lokaal Overlegplatform, aan de overheid. In principe moet de overheid dus van elke wachtlijst, onrechtstreeks, op de hoogte zijn.

Ik heb de cijfers van de weigeringen in het buitengewoon onderwijs opgevraagd en merk dat in het schooljaar 2005-2006 vier scholen voor buitengewoon basisonderwijs jongeren geweigerd hebben. In het totaal gaat het om 97 weigeringen. In het BuSO waren er in hetzelfde schooljaar 41 weigeringen. Dat zijn de situaties waarvoor de scholen de procedure correct hebben gevolgd. Officieel zijn er dus maximaal vier scholen die

een wachtlijst kunnen hebben. Dus ofwel overdrijft men de verhalen over de wachtlijsten, ofwel passen de scholen de reglementering over het inschrijvingsrecht niet correct toe.

Mevrouw Michiels, als ouders kiezen voor het buitengewoon onderwijs, zijn zij bij hun keuze gebonden aan het type dat op het attest bepaald wordt. Een kind dat op het attest georiënteerd wordt naar type 1, licht mentale handicap, kan niet ingeschreven worden in een school waar enkel type 4 aangeboden wordt. Tot zover de regelgeving.

Mevrouw Michiels, ik denk niet dat uw voorbeeld over de gedwongen gestuurde oriëntering de gangbare praktijk is. We moeten voorzichtig zijn met het veralgemenen van uiteindelijk niet controleerbare verhalen. Dat geldt eigenlijk altijd.

We weten wel dat de oriëntering van jongeren niet optimaal verloopt. Het onderzoek van professor Ghesquière uit 2001 heeft dat aangetoond. De analyse van de verwijfspraktijk van de toenmalige PMS-centra lag mee aan de basis van de voorstellen die ik nu in de discussietekst Leerzorg naar voren breng. De bredere clustering, het verruimde aanbod, het belang van de onderwijskundige nood, aanvullend op de graad van de beperking op zich en de fasen van het begeleidingstraject zullen ertoe bijdragen dat CLB's tot een meer accurate oriëntering kunnen en zullen komen en dat de noodzaak om op zoek te gaan naar creatieve oplossingen en oriënteringen, uiteraard steeds uit liefde voor het kind, heel wat minder wordt.

Ik wil nog even omschrijven waarin de omkadering van het buitengewoon basisonderwijs voorziet. Het gaat om een lestijdenpakket, met zwaardere lestijdenschalen dan in het gewoon onderwijs; een urenpakket voor paramedische, medische, sociale, orthopedagogische en psychologische omkadering, aan de hand van richtgetallen; een puntenenveloppe voor ICT; een puntenenveloppe voor administratieve ondersteuning; en in sommige scholen, maar dat is een bevroren situatie, onderwijsvoorrangsbeleiduren.

Daarnaast ontvangen de scholen een werkingsbudget dat zwaarder is dan het werkingsbudget in de scholen voor gewoon onderwijs. Het werkingsbudget is voor alle types gelijk, behalve voor type 4, waarvoor het werkingsbudget nog zwaarder is. De lestijdenschalen en de richtgetallen gelden voor een type, dus niet voor subdoelgroepen binnen het type en zijn dus gericht op de gemiddelde leerling van een bepaald type.

Scholen beschikken over de autonomie om het toegevoegde lestijden- en urenpakket in te zetten op de wijze

die het best tegemoet komt aan de noden van de verschillende leerlingen. In alle scholen zullen er groepen zijn waarvoor meer personeel wordt ingezet dan voor andere groepen.

De overheid financiert en subsidieert de scholen op basis van de oriënteringen op het BO-attest, dus per type. Die informatie krijgen we van de scholen. We kennen dus geen cijfers over jongeren met autismespectrumstoornissen in het gehele onderwijs of per school, maar de jongeren met ASS binnen een BO-school telden wel mee voor de omkadering en hebben dus mee het lestijden- en urenpakket gegenereerd waaruit de BO-school kan putten om zich te organiseren.

Dat sommige autiwerkingen zwaar zullen wegen op het lestijden- en urenpakket van de school is zeker aanneemelijk. Maar om nu te stellen dat de middelen voor de autiwerking uit de middelen voor de andere kinderen gehaald moeten worden, is niet correct. Daarenboven kennen we in het buitengewoon onderwijs het systeem van de afwijkingsuren, waarmee we jaarlijks aan scholen met bijzondere, zwaardere werkingen extra personeel toewijzen, om het systeem van de gemiddelde BO-leerling wat te corrigeren.

Mevrouw Michiels, de evaluatie moet vanzelfsprekend meespelen bij de verdere uitwerking van de leerzorg. In het leezorgkader hebben we expliciet aandacht besteed aan de groeiende vraag naar specifiek onderwijs voor kinderen met autisme. Niets is dus definitief. In de vierde cluster van het kader hebben we expliciet verwezen naar jongeren met autisme. Dat doen we bewust, om deze jongeren een duidelijke plaats te geven.

In onze leezorgnota maken we een onderscheid tussen leezorgniveau 3 en 4. We zeggen duidelijk welke jongeren recht hebben op extra ondersteuning en welke niet. Maar niets daarvan is verworven, want alles staat nog ter discussie.

Ik wil erop wijzen dat de autiklasjes een werkvorm zijn. Wij zeggen niet aan scholen hoe ze de kinderen moeten groeperen per klas. De scholen beslissen daar zelf over. We leggen deze werkvorm dus niet op. Het is aan ons om de voorwaarden te creëren waarbinnen scholen goed kunnen omgaan met kinderen met autisme. Leerzorg moet het kader bieden en we moeten natuurlijk ook voldoende financiële middelen bieden, maar de werkvorm is de verantwoordelijkheid van de school. Het is de verantwoordelijkheid van de onderwijsinspectie om te controleren en daarover met de scholen te discussiëren.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, ik

dank u voor het uitvoerige antwoord. Ik heb nog enkele vragen ter verduidelijking. Het is niet echt duidelijk wat er precies gebeurt met de autiprojecten die op het einde van dit schooljaar aflopen. Worden die verlengd naar volgend schooljaar? U geeft aan dat de eindevaluatie pas in het najaar wordt afgerond. Betekent dit dat de autiprojecten in juni stoppen of kunnen ze verder lopen? Op welke manier wordt er gewerkt aan een uitbreiding?

U zegt dat er in de toekomst een overleg blijft plaatsvinden tussen de school, het CLB en de ouders. Het is erg belangrijk dat er voldoende middelen worden vrijgemaakt om aan de huidige vraag te voldoen. Het is mij niet duidelijk of die 2,6 miljoen euro extra genoeg is. Scholen en CLB's krijgen in de toekomst de vrijheid om te bepalen welke hulp een kind nodig heeft. Dit kan voor velen meer zijn dan twee uren gedurende twee jaar. De mogelijkheid bestaat dat kinderen die nu al individuele begeleiding krijgen in de toekomst meer en langer bijkomende hulp zullen krijgen. Het CLB kan dat via het attest verantwoorden. Dat houdt uiteraard het risico in dat de nieuwe leerlingen op een wachtlijst komen te staan indien onvoldoende middelen zijn vrijgemaakt. Ik heb geen zicht op de manier waarop de berekeningen zijn gemaakt. Het is erg belangrijk om dit op te volgen, want dit aspect zal bepalen in welke mate ouders druk uitoefenen.

CLB's die in het verleden correct hebben gehandeld op het vlak van attestering, zullen het misschien spijtig vinden dat er geen herziening mogelijk is. U hebt er zelf op gewezen dat CLB's in het verleden op verschillende manieren hebben gehandeld. Bepaalde CLB's hebben een kind niet zo gemakkelijk beoordeeld als ernstig, maar veeleer als matig autistisch. De CLB's die correct hebben gehandeld, stellen nu vast dat die kinderen met een beperkte ondersteuning de schoolloopbaan moeten doorlopen, terwijl er voor kinderen die een vrij uitgebreide ondersteuning hebben gekregen, geen evaluatie mogelijk is. Nochtans zou dat voor sommigen wel interessant kunnen zijn.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik denk dat ik mijn laatste vraag een beetje ongelukkig heb verwoord. Het was de bedoeling om te vragen wat er gebeurt met de autiklasjes als het project stopt. Blijven ze bestaan en op welke middelen vallen ze terug?

We mogen inderdaad niet echt spreken van wachtlijsten. Een kind wordt in een bepaalde school geweigerd omwille van een bepaalde reden. Aan de ouders wordt dan gezegd dat van zodra een ander kind wegvalt, hun kind kan terugkomen. Dit is niet echt een wachtlijst,

maar de ouders interpreteren het wel zo. Het is niet evident om dat op te lijsten, ook al omdat het decreet het niet mogelijk maakt om wachtlijsten aan te leggen. Er zou toch eens moeten worden onderzocht hoe scholen die dat wel willen doen, zo goed mogelijk kunnen worden ondersteund.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: De autiprojecten zullen begin juni worden geëvalueerd, met andere woorden nu dus. Ik wil daar nog niet op vooruitlopen. Het staat me wel voor dat er niet echt van uitgegaan wordt dat die per se moeten worden verlengd. We moeten proberen uit de ervaringen iets te leren en er iets mee te doen. Daar staan ook financiële middelen tegenover, maar de beslissing is nog niet genomen.

Er waren nog terechte opmerkingen over de omvang van het budget. De vraag of die 2,6 miljoen euro voldoende is om de noden op te vangen, is moeilijk te beantwoorden. Ik ga ervan uit dat dit een fikse inspanning is die de minister van Begroting mij laat verrichten. Eigenlijk belet niets – op voorwaarde dat er budgettaire ruimte is – dat kinderen die vandaag al begeleid worden, langer of een beetje meer begeleiding krijgen als dat nodig wordt geacht. De besteding van de enveloppe is vrij. De druk door de toenemende instroom van kinderen met autismespectrumstoornissen is wel heel groot. Ik beklemtoon dat we de verantwoordelijkheid leggen bij scholen, CLB's en onderwijsnetten om daarover een beleid uit te stippelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Stassen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het inclusief onderwijs

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, de vraag om uitleg sluit aan bij de vragen van de dames Helsen en Michiels. Ze loopt ook vooruit op de hervorming die u voor ogen hebt in het basisonderwijs en in het buitengewoon onderwijs, het zogenaamde leezorgkader. Enerzijds wilt u gradaties maken van handicaps en anderzijds is er nood aan zorg- en leerplannen. Daar moet een mix van worden gemaakt.

Dit is echter pas voor 2009 en ondertussen moeten wel een aantal zaken worden opgelost.

Vandaag kennen we het gewoon en buitengewoon onderwijs en daartussen lopen twee bruggen, het GON en het ION. Over dat laatste gaat mijn vraag om uitleg. Als ik goed ben ingelicht, geldt het GON voor een aantal types, maar niet voor type 2. Daarvoor is tijdens de vorige regeerperiode het ION-project opgericht waarbij die kinderen ook gewoon onderwijs kunnen volgen.

Per kind zijn er aanvullende lestijden van 5,5 uur en een integratietoelage van 250 euro op jaarbasis. Het kind dat dit pakket meekrijgt, kan dan terecht in een gewone school waarbij de ION-begeleider de leerkracht kan ondersteunen. Ik vind het een goede zaak dat dit systeem bestaat.

Ook al is het systeem goed, uit de praktijk blijken een aantal hiaten. Een eerste knelpunt is dat kleuters uitgesloten worden en een tweede is dat het om een gesloten enveloppe van 50 kinderen per jaar gaat. De vraag is hoe we daarmee omgaan. Uw woordvoerder heeft in de pers gezegd dat het een dwaze maatregel lijkt dat een 51e kind dat aan alle voorwaarden voldoet en over de nodige attesten beschikt, wordt uitgesloten. Het lijkt me onnodig om ook hier tot kampeertoestanden te komen. Het systeem van de gesloten enveloppe heeft voor gevolg dat wie eerst komt, eerst maalt. De instroom verloopt daardoor ook stroef. Vaak is pas op 1 oktober duidelijk of een kind al dan niet in aanmerking komt.

We weten ook dat het vroegere PMS en de huidige CLB's zeer creatief omgaan met attesteringen. Er worden vaak attesten afgeleverd in functie van de noden van het kind en niet in functie van het systeem dat indertijd is uitgedacht met de acht types. Er wordt dan een attest afgeleverd in functie van de dichtstbijzijnde school en de noden van het kind, wat op zich ook logisch is. Er moet zorg op maat worden gegeven. Vaak wordt de CLB's ook verweten het ION niet zo goed te kennen omdat er zo weinig kinderen voor in aanmerking komen. Ze passen vaak het systeem van een type 4- of type 6-kind toe waardoor de kinderen in het GON terecht komen.

Het ION wilde opvangen dat het GON niet voor type 2-kinderen geldt. Dat is op zich goed, maar het probleem is dat het systeem niet geldt voor kleuters en dat er wordt gewerkt met een gesloten enveloppe van 50 leerlingen per jaar.

Mijnheer de minister, blijft u bij het systeem van 50 leerlingen per schooljaar en de uitsluiting van kleuters?

Wat zult u ondernemen in afwachting van het nieuwe leezorgkader in 2009-2010? Een snelle berekening leert dat u met een relatief beperkt budget van 1 miljoen euro de grens van 50 inschrijvingen kunt opheffen. Er zal nooit een massale toestroom zijn. Het zal steeds over een beperkt aantal kinderen gaan. Mijnheer de minister, met een beperkte invulling van 1 miljoen euro kunt u de drie komende schooljaren, tot het nieuwe leezorgkader klaar is, zowel het probleem van de 50 leerlingen als het probleem van het kleuteronderwijs oplossen. Het vrij rigide ION-systeem kan dan ook meer genieten van het soepele GON-systeem. Daarmee zou u tussentijds een reeks problemen kunnen oplossen. Dat zou een goede zaak zijn voor kinderen en ouders die hiervoor in aanmerking komen.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het ION-project loopt sinds 2003. Ik vang hierover zeer uiteenlopende reacties op. Mijnheer de minister, plant u binnenkort nog een evaluatie van het project?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Het is goed om eerst even de historische context te schetsen van de beperking van het aantal leerlingen in het ION-project tot 50 per schooljaar.

Het project is gestart in het schooljaar 1999-2000 met 13 leerlingen. Tijdens het tweede schooljaar, 2000-2001, werd de groep uitgebreid tot 20 kinderen. De ondersteuning van deze groep werd voortgezet in het schooljaar 2001-2002. Tien scholen voor buitengewoon basisonderwijs type 2 waren bij het experiment betrokken en begeleidden elk twee kinderen. Het project werd gefinancierd door middel van netoverschrijdende detacheringen. De ondersteuning bedroeg toen ook 5,5 lestijden per week per leerling.

De evaluatie van het experiment leidde tot de opmaak van een ontwerpbesluit van de Vlaamse Regering. Initieel was hierin geen beperking qua leerlingenaantal ingeschreven. Tijdens de onderhandelingen met vakbonden en inrichtende machten bleek echter grote weerstand te bestaan tegen een onbeperkte invoering van de mogelijkheid tot inclusie voor leerlingen met een matige of ernstige verstandelijke beperking. Dat situeerde zich tijdens de vorige legislatuur bij de discussies over de nota 'Maatwerk in samenspraak'. Een ongelimiteerde invoering van inclusie via dit besluit van de Vlaamse Regering vond men een voorafname op het maatwerk-dossier. Tijdens de onderhandelingen werd duidelijk dat

het niet mogelijk was te komen tot protocollen van akkoord indien geen numerieke beperking werd ingeschreven.

De voorbije schooljaren hebben uitgewezen dat de leerlingen voor wie de administratie een geldige aanvraag heeft ontvangen en waarvoor de betrokken scholen het engagement ook effectief wilden opnemen, in de groep van 50 konden worden opgenomen. We moeten de evaluatie van de 50 begeleidingen van dit schooljaar afwachten om te kijken of de nieuwe leerlingen die zijn aangemeld om de overstap naar het eerste leerjaar te zetten, ook nu weer tot het project zullen kunnen toetreden. Dat wordt in de komende weken duidelijk.

Mijnheer Stassen, met de wijziging van de regeling van het geïntegreerd onderwijs in 1994 werd het GON voor kleuters type 2 mogelijk, met dien verstande dat de ondersteunende school voor buitengewoon onderwijs geen extra middelen ontvangt. Als ze een samenwerking aangaan met een gewone kleuterschool, zal de ondersteuning dus gerealiseerd worden vanuit de eigen omkadering. In de praktijk is er vaak ook begeleiding van de ouders en van het schoolteam van een thuisbegeleidingsdienst.

De ervaring heeft ook geleerd dat de meeste vragen over inclusie voor leerlingen met een matige of ernstige verstandelijke beperking ontstaan bij de overgang van het kleuteronderwijs naar het lager onderwijs. Het echte leren van de basisvaardigheden neemt dan een aanvang en voor deze specifieke doelgroep ontstaan bij leerkrachten vragen over hoe ze daarmee moeten omgaan, want de behoefte aan ondersteuning is op dat moment het meest acuut. Mede door de beperking tot 50 leerlingen op jaarbasis is ervoor gekozen om de ondersteuning prioritair in te zetten bij de instroom in het lager onderwijs.

Ik wil eerst de toestand evalueren voor het schooljaar 2006-2007. Momenteel staan er geen leerlingen met een geldig aanvraagdossier meer op wachtlijsten van vorige schooljaren. Voor het komende schooljaar zijn er momenteel vijf geldige aanvragen. Bij de evaluatie van de 50 begeleidingen van dit schooljaar zal blijken hoeveel begeleidingsplaatsen open zullen komen. Daarnaast blijft ook nog de vraag hoe de gesprekspartners zullen reageren als we het willen verbreden.

We voeren opnieuw een debat, nu over de nota Leezorgkader. Ik kan me indenken dat onderwijsactoren, nu we over het leezorgkader discussiëren, van mening zijn dat we het ION-project niet moeten opengooien. Ik denk dat we het ION-project hoe dan ook structureel

moeten uitbouwen, zonder een artificiële beperking tot 50 leerlingen.

Het ION-project voor de 50 leerlingen vertegenwoordigt een budget van ongeveer 550.000 euro voor loonkosten en 12.500 euro als forfaitaire tegemoetkoming in de verplaatsingskosten van de ondersteunende leerkrachten. In de meerjarenbegroting heb ik geen specifiek extra budget ingeschreven. Dat betekent niet dat dat niet mogelijk is, maar ik heb het op dit moment niet ingeschreven. Ik wil eerst evalueren waar we staan en nagaan of er effectief acuut nood is aan uitbreiding. Als dat het geval is, wil ik dat beoordelen in het kader van de discussie over leezorg en kijken hoe de onderwijsactoren daarop reageren. Op basis daarvan kunnen we nagaan of er zich budgettaire noden stellen.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister, ik weet dat morrelen aan structuren een aantal vaste structuren van het onderwijs dreigt onderuit te halen. Het zou niet goed zijn als het ION een symbooldossier wordt, waarbij wordt gesteld dat het buitengewoon onderwijs wordt leeggehaald ten voordele van het gewoon onderwijs.

De stelselmatige groei van het ION heeft aangetoond dat het een goed systeem is. De vraag rijst of het optrekken van het plafond van 50 naar pakweg 55 of 60, want volgens de gegevens zouden er volgend schooljaar maximum 5 leerlingen kunnen bijkomen, de grote budgettaire kost en de uitstroom van mensen uit het buitengewoon onderwijs zou betekenen.

Mijnheer de minister, het zou goed zijn als u van de evaluatie gebruik maakt om het plafond stelselmatig op te trekken, om zo de periode tot 2009 te overbruggen, want anders zijn de kinderen twee of drie schooljaren ouder en dreigen we een aantal kansen te missen. Met vijf of tien extra leerlingen kunnen we veel doen, in afwachting van de volledige aanpassing in het schooljaar 2009-2010.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
